

ГОРА

Чичо Божинъ спрѣ на една полянка срѣдъ гората. Като че не стоеше въ бранището си срѣдъ дърветата, а вжщи — срѣдъ челядъта си.

Дигнала се е гора за чудо. Съ колко грижи, съ колко обичъ я отглежда! Бѣше до колѣне сѣчина. Пролѣтъ, като се развиваше, листенцата ѝ бѣха сиви и меки. Като ги свиеше човѣкъ въ шепа, сякашъ не свиваше вейки, а живо галено котенце. Колко често я спомохождаше. На нивата ли отива — ще се отбие да я обиколи, отъ нивата ли се връща — пакъ ще мине презъ нея. Понѣкога и въ празникъ ще рипне, та въ гората — само зарадъ нея. Пазѣше я отъ добитѣкъ. Веднажъ като видѣ, какъ я газятъ и чекнатъ, какъ преяждатъ крѣхкитѣ филизи, разтрепера се и му притъмнѣ предъ очитѣ.

Не се отглежда лесно гора.

Чичо Божинъ стоеше срѣдъ гората и не помръдваше, като че самъ бѣше храстъ.

По едно време се разшава, обгърна я съ погледъ и срещна много тръни, чиито върхове биеха чакъ въ клоната.

Той пристъпи до колата, та откачи бравдвата и изгледа дърветата, които бѣха наобиколили полянката. Едно дърво бѣше излѣзло напредъ. Чичо Божинъ го изгледа

отъ върха до корена, но още не пристигналъ до него, сепнато се спрѣ, очитѣ му се уголѣмниха и не помръдваха.

— Какъ да посегнешъ да го отсѣчешъ! За огънь ли е това дърво? То е една хубостъ, само да стоишъ и да му се радвашъ. Ако ще цѣла зима да мръзна на снѣга, пакъ не мога да се реша да дигна бравдвата на него. Така си е.

И следното дърво, което спрѣ окоето му, не отсѣче. Отдалече му се стори, че ще е добро за горене,